

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Sokołowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza
w sprawie **Ł. B.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w K. –
na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 grudnia 2017 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...],

1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 19 lipca 2017 r. (sygn. akt II K [...])
Ł. B. został uznany winnym czynu z art. 107 § 1 k.k.s., za który wymierzono mu
karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki
diennej na kwotę 80 złotych. Wyrok ten został następnie zmieniony wyrokiem

Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 grudnia 2017 r. (sygn. akt VI Ka [...]) w ten sposób, że na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzono postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Orzeczenie zawierało także rozstrzygnięcie co do dowodów rzeczowych. W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację na niekorzyść wniosł Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w K. zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

- „1.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 414 § 1 k.p.k., polegającą na umorzeniu postępowania karnego skarbowego wobec oskarżonego Ł. B. o zarzucony mu czyn popełniony w dniu 3 lipca 2015 roku w T. w związku z ujawnieniem w toku rozprawy apelacyjnej, prawomocnego od dnia 15 września 2017 roku wyroku nakazowego zapadłego przed Sądem Rejonowym w T. o sygn. II K [X.], skazującego tego "samego oskarżonego, którym uznano czyny popełnione w dniach 4 maja 2015 roku, 24 sierpnia 2015 roku, 18 września 2015 roku i 5 października 2015 roku, w różnych lokalach na terenie powiatu [...], za czyn ciągle w rozumieniu art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.
2. obrazę przepisów postępowania z art. 230 § 2 k.p.k., przez orzeczenie zwrotu spółce z o.o. B. z siedzibą w K., dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier: H. o numerze [...] wraz kablem zasilającym i trzema kluczami oraz H. [...] o numerze [...] wraz kablem zasilającym i czterema kluczami a także kwoty 5.265 złotych ujawnionych wewnątrz ww. automatów, w sytuacji, gdy nie posiada ww. podmiot uprawnień do posiadania takich przedmiotów wynikających z przepisu art. 15j ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna. Zarzucono w niej naruszenie przez Sąd odwoławczy normy wynikającej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art.

414 § 1 k.p.k. Ponieważ kasację złożono na niekorzyść oskarżonego, Sąd Najwyższy związany jest w sposób restrykcyjny zarzutem w niej sformułowanym, co wyklucza ewentualne badanie intencji skarżącego przez pryzmat uzasadnienia tego nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Analiza treści wskazanych w kasacji norm prawnych prowadzi do wniosku, że nie zostały one naruszone przez Sąd odwoławczy. Art. 414 § 1 k.p.k. nakazuje umorzyć postępowanie karne (lub wyjątkowo uniewinnić oskarżonego) w sytuacji, gdy po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawnią się okoliczności wyłączające ściganie. Tak właśnie postąpił Sąd odwoławczy. Nie doszło także do naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., bowiem po ustaleniu przez Sąd odwoławczy, że czyn będący przedmiotem postępowania był elementem wcześniej już osądzonego czynu ciągłego, właśnie stosując art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., Sąd musiał umorzyć postępowanie. Innymi słowy dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne obligowały do zastosowania tego przepisu. Nie mogło wobec tego dojść do jego naruszenia, co zarzucono w kasacji.

Zupełnie odmienną kwestią jest, czy w sposób prawidłowy dokonano owych ustaleń faktycznych, powołując się przy tym na właściwe normy prawne decydujące o jedności prawnej czynu. Kwestia ta jednak nie mogła być przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, bowiem w kasacji nie sformułowano zarzutu dotyczącego sposobu ustalenia przez Sąd odwoławczy, że zarzucony oskarżonemu czyn stanowił element wcześniej już osądzonego czynu ciągłego. Na gruncie niezakwestionowanych w kasacji ustaleń Sądu, umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 nie stanowiło naruszenia zawartej w tym przepisie normy prawnej.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.

[aw]